

VEZÉRCIKK

HÁLA – PÉNZ • (T. J.)

Nyárutón országszerte tartunk hálaadó ünnepélyeket.

Áldott testvéri találkozók ezek. Arról azonban nem szabad megfeledkeznünk, hogy a gyülekezet valódi arculatát és erejét elsősorban nem az ünnepi alkalmak emelkedett hangulata tükrözi, hanem sokkal inkább a rendszeres – hétköznapi – imaórák látogatottsága és légköre. Valójában nem az vagy, akinek a hálaadás testvéri találkozóin mutatod magadat, hanem az, akinek a mindennapi élet harcai között ismernek az emberek!

Nem volt ez másként Ászá király idejében sem, amikor Júda fiai fogadást tettek, „szövetségre léptek, hogy őseik Istenét, az Urat keresik teljes szívvel és teljes lélekkel...” és efelett „örvendezett egész Júda” (2Krón 15,12.15). Fél átadás nem átadás. Nem is szerez örömet. Aki csak félig-meddig adja magát az Úr szövetségére, az mindig azt nézi, hogy mit tudna önmagának „megmenteni”, visszatartani, visszalopni. Isten nemcsak azt látja, amit adsz – azt is, amit visszatartasz! Ászá teljesítette a fogadását, sőt még az apja felajánlását is: „Bevitte az Isten házába apja szent adományait, meg a maga szent adományait: ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat” (15,18). Hajlandó volnál – Júda királyához hasonlóan – mások mulasztását is pótolni, akár ráfizetés árán, csak hogy Urad ügye kárt ne szenvedjen? Vagy éppen ezzel ellentétben, amit az Úr háztartására kellene fordítanod, azt saját egyéni (családi) szükségleteidre költöd?

Ugye, fogadkoztál már az Úrnak, szorult helyzetekben: „Meg fogok változni!” Tettél már felajánlást egy boldog, forró pillanatban? Később azonban úgy vélekedtél: ez mégis csak túlzás volt, az Úr nem kíván ilyen sokat. Persze, nem változtál meg, s amit felajánlásod nyomatékként félretettél Istened számára, az nálad maradt... a szekrényben... az asztalfiókban... a pénztárcádban... a gazdasági udvarban.

A Szentírás nem hallgatja el Ászá ostoba tettét sem: a testvér-király Baása fenyegetése miatt az arám Benhadádkhoz fordult hadi segítségért. „Ekkor Ászá ezüstöt és aranyat hozott ki az Úr házána kincseiből, és elküldte Benhadádknak...” (16,2). Tehát ajándékot, „hálapénzt” küldött az idegen királynak!

Apropó! Hála... hálapénz... csúszo- és kenőpénz. Ismerős, divatos fogalmak. A gyakorlatból tudod, hogyha megkened a tengelyt, akkor a szekér kereke a számodra kedvező módon csúszik-forog. Ezért hát, már jó előre „hálálkods” földi céljaid elérése érdekében, hogy megkapd azt, ami egyébként is megilletne (pl. jó kezelést, ellátást, árut). Közben eszedbe jut-e, hogy Isten „zsebébe” (nem lelkipásztorodéba!) is kellene egy borítékot csúsztatnod hálád kézzelfogható jeléül? Nem az „adok, hogy adj” hátsó szándékától vezérelve, hanem őszinte hálaérzetből.

Meg mered kockáztatni, hogy egyedül az Úrban bízz, csakis Őbenne, s nem a pénzben? Isten iránti bizodalma – vagy annak hiánya – a szorultság idején nyilvánvalóvá válik. Mi történne, ha hálaimádsággal töltenél el annyi időt, amennyit az embereknek szánt hálapénz megszerzésére fordítottál? Még nem tudod, mi történne... Próbáld ki!

HÁLANAPI MEDITÁCIÓ

Gondolatok Isten országáról és Krisztus királyságáról • Makovei János

%, ...fel is magasztalta Őt az Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy JÉZUS KRISZTUS ÚR az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2,9–11)

Különös ellentmondásnak vagyunk tanúi manapság, amikor – szinte alapjaiig – megváltozott társadalmi, politikai és gazdasági „mindennapjainkban” az egyik legtöbbet emlegetett és a megvalósítás szándékával kerülgetett gondolat: a demokrácia. Ugyanakkor újra felértékelődik a Szent István-i királyság ténye, mint a magyar történelem egyik legragyogóbb fejezete.

Demokrácia és királyság. A kettő együtt? Vagy melyik a kettő közül? Melyik az igazi megoldás?

Nehéz jelenünkben igencsak bízunk a demokráciában és annak mindenhatóságában olyannyira, hogy személyes és gyülekezeti (közösségi) életünkben is, ha lehet, még az eddiginél is nagyobb hangsúlyt kap. És valóban, az Isten országában ez lenne a megoldás? Ige-idézetünk szerint az Isten országának egyetlen uralkodója van és ő – Jézus Krisztus! Ha őszinték vagyunk, elismerjük, hogy lelki életünk szempontjából is tetszik nekünk a demokrácia, mert **biztos alapnak tűnik** minden tekintetben az a tény, hogy valami „a többség döntött el”. Ez megnyugtató, és mindig jó hivatkozási alap. De Isten országában: „...más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely Jézus Krisztus” (2Kor 3,11).

És ez a Krisztus-királyság lényege: nem azért igaz és jó valami, mert arról sokaknak az a véleménye és álláspontja, hanem az a fontos, hogy ezt Ő akarja és Ő mondja. Az Ő akarata érvényesül bármilyen élethelyzetben, mert Ő ismeri fel igazán az Isten országához tartozók helyzetét, s mindazt, ami az Isten akarata szerint a javukat szolgálja. Az Ő királyságának alapelve: „Legyen meg a Te akaratom...” (Mt 6,11). Így e bibliai igazság egyértelmű: „...Jézus nevére minden térd meghajoljon...”

Minden más igyekezet, erőfeszítés és áldozatvállalás, amelyben nincs meg egyértelműen ez a király iránti minden feltétel nélküli, önkéntes örömmel vállalt engedelmség, idegen az Isten országától és az Úr nem tart rá igényt. Az a félelmem, hogy néha teljesen hiábavaló módon hajszojzuk magunkat igen demokratikusan és haszontalanul.

Ő király! Az Ő uralma királyság! Ő mindig egyedül uralkodik!

A legkézenfekvőbb példa arra, hogy mindez hogyan valósul meg egy ember életében, a társzusi Saul esete, aki a damaszkuszi úton, a felismerés élménye után már csak azt kérdezte: „Mit tegyek Uram?” (ApCs 22,10). És egész életében – mint Krisztus egyik legnagyobb apostola – lemondva a demokrácia számos, személyes előnyéről, Krisztust, a királyt szolgálta, mint a legszabadabb rabszolga. Ő nem félt a király uralmától a legkisebb mértékben sem. Végtelen örömmel és hatalmasan áradó lélekkel tette amit tett és beszélt az Ő Uráról. Fesztség helytartó így nyilvánított erről véleményt: „Bolond vagy te, Pál!” (ApCs 26,24) És valóban bolondságnak tűnik az, ha valaki ilyen „egyszemélyes” módon, közvetlen függőségben vállalja az Isten országa igazságainak megélését és hirdetését, amivel természetesen együtt jár az élet mindennapi cselekedeteiben vállalt „egyszemélyes” felelősség is. Csak az nem rejtőzik el ebben a jótékony „közös felelősségben” (ami nagyon vonzó), aki önkéntes örömmel lett a Király alattvalója. Csak az nem vágyódik el egy „mindenki akaratát magában foglaló” szabadabb lehetőség felé, aki örömmel vállalja, hogy a Király kiszolgáltatója legyen, **mert igazán ismeri Őt!**

Annak nem áldozat az, amit mások teljesíthetetlen feladatnak, vagy elhordozhatatlan tehernek

tartanak. Pál apostol erről így ír: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent, Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért” (Fil 3,7–8). Ez a közvetlen és élő élmény-ismeret a titka annak, hogy a megígért szenvedések sem hagynak keserű nyomot az életében.

Az Isten országának nincs karhatalma. Isten senkit sem kényszerít erőszakkal arra, hogy ennek az országnak polgára és ennek a királyságnak alattvalója legyen.

– Ő megállít, megszólít és hív.

Boldog ember az, aki úgy reagál, mint a társzusi Saul, akit megragadott az Isten szeretete, amely úgy betöltötte egész lényét, hogy szorongatta őt és erre a vallomásra készítette: „...mert nékem az élet Krisztus...” (Fil 1,21). Ha téged is megragadott ez a mindenek felett való szeretet, akkor nem nehéz elfogadni azt, hogy Jézus Krisztus senkivel nem osztozik az uralkodásban most... még veled sem!

Égetően fontos, hogy igazán megvizsgáljuk az életünket ebből a szempontból! Nem langyosítjuk-e értéktelen önigazultsággá az Ő királyi uralmának tüzeit? Mert ahol Ő igazán uralkodhat, ott a jeremiási tűz ég még a csontokban is!

A Laodicea-beli gyülekezetnek szóló üzenetben éppen ennek a lényege fogalmazódik meg: „...nem vagy sem hideg, sem meleg. Bár hideg volnál, vagy meleg! Ezért, mivel langyos vagy és sem meleg, sem pedig hideg: kiköplek az én számból” (Jel 3,15–16).

Langyossá válni annyi, mint a magam akaratát is érvényesíteni olykor az Ővé mellett. Amikor megszűnik Jézus igazán királynak lenni az életemben, azonnal tisztázódik, hogy mi a „kötelességem”, és azt kínos pontossággal teljesítem. Adom, teszem azt, amit kiszabtak rám, és ami a feleslegből kitelik. Pál apostol ezen a téren is példa, mert életében Jézus mindig király maradt.

Íme a királyi uralom tüze: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem pályafutásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról” (ApCs 20,24).

Testvéreim! Amíg nem késő, rá kell döbbernünk arra, hogy korunk egyik legnagyobb kísértése éppen ez: lelki demokráciát, jó langyos „közös felelősséget” a csontokat égető Krisztusi királyság helyett. S mielőtt ennek a kísértésnek egészen áldozatul esnénk, eszméljünk fel és őszinte, bűnbánó szívvel – ha kell – állítsuk helyre életünkben Jézus Krisztus királyságát és egyedüli uralmát, mert János apostol a pártoszi élményében a fehér lovon ülőt így látta:

„Ruhájára és derekára az a név van írva: **királyoknak Királya és uraknak Ura**” (Jel 19,16). A király érkezése pedig nagyon közel van!

VISSZATEKINTŐ

Inkább a tésasszonyt! • Gyánó László

Somogy megye erdőktől határolt, vadregényes táján terül el Szőkepuszta. Marcalitól mintegy 15 km távolságra, dél-keleti irányban. Nem messze van tőle Nikla, ahol a Fohászokodás c. vers költője, Berzsenyi Dániel élt.

Ez a hajdanán szegény emberek lakta terület ma már valóban puszta. Lakói a 60-as évek erőszakos kollektivizálása következtében elköltöztek. A kis, egy-két szobás vályogházak összedőltek, a sovány szántóterület nagy részét erdősítették, vagy benőtte az akác. A harmincas évek elején épült baptista imaház még áll.

Évenként egy alkalommal összesereglenek az innen elvándorolt testvérek nosztalgia-találkozóra. Valaha virágzó gyülekezetek voltak itt. Ez a hely volt a bölcsője a somogy megyei evangéliumi mozgalmaknak. Itt alakult az első baptista, és az első pünkösdi

gyülekezet is Somogyban.

Innen gyalogolt fel Tóth Károly bácsi Budapestre, hogy szem- és fültanúja legyen az induló pünkösdi ébredésnek. Hazatérve beszélt a Szentlélek kiáradásáról, gyógyulásokról, jelekről és csodákról. Bizonyoságtétele nyomán jött létre a szőkepusztai gyülekezet.

Itt települtek le az alföldi szegénység elől menekülő baptista családok is. Köztük volt Deák József testvér is, közösségünk egykori elnöke. Ő lett a kocsisa a telepesek egyik legmódosabb tagjának, Menyhárdt Bélának. Béla bácsi 200 holdat vásárolt a felparcellázott homokból, ezért amolyan kisbirtokosnak, kurta uraságnak számított. Érthetően ő áldozott legtöbbet az imaház építésére. Béla bácsi ugyanis áldott életű, komoly hívő ember hírében állt az egész környéken. Tisztelték, szerették a pusztalakó szegény emberek segítőkész, emberséges magatartása miatt.

Nem volt könnyű az itt élő embereknek az élete. A sovány homok alig biztosította a megélhetést. Az élelem megtermett, de adóra, bérletre, no meg egy kis ruhára csak kellett némi pénz. A föld termését jobbára állattartásra hasznosították, a tehén és a baromfi hasznát a marcali piacon értékesítették. A szegény emberek lófogát és minden közlekedési eszköz híján gyalog közlekedtek. Az összegyűjtögetett piacra valót, egy kis túrót, tejfölt, pár csirkét gyalogszerrel cipelték a heti piacra.

Menyhárdt Béla bácsi is eljárt a heti piacra, természetesen lovaskocsival. Két-három pár lova is volt. A legtöbbször elég lett volna, hogy egy fogat menjen a piacra, de ő több esetben két fogattal ment, hogy az úton felszedje a kosarakkal megterhelt szegény embereket. Felesége sokat zsörtölődött, amikor reggel kiadta a kocsis legénynek a parancsot, hogy két fogattal mennek a piacra.

– Béla! – mondta férjeurának – elment az eszed? Ilyen nagy dologidőben két kocsival a piacra? Jóska! – folytatta a kocsis legénynek, tedd föl az ekét és menj szántani. Jóska tanácstalanul nézett hol Béla bácsira, hol a tésasszonyra.

– Jóska fiam – szólt szelíden, de határozottan Béla bácsi. – Én vagyok a gazda, tedd amit mondtam. És Jóska azt tette. Sorban szedte föl a piacos asszonyokat, amennyi felfért. Ők pedig áldották az Istent és áldották Béla bácsit jóságáért...

Béla bácsi halálos ágyán magához hívatta a szőkepusztai gyülekezet elöljáróit. Istenben megbékélt szívvel, ünnepélyes búcsút vett tőlük.

– Atyámfiaim, testvéreim! – mondta. – Amit itt láttok, a 200 hold föld, a ház, a gazdaság már nem Menyhárdt Béláé. Nekem csak az maradt, amit sikerült átmenteni a mulandóságból az örökkévalóságba. Csak az, amit sikerült odaadni Isten országára ügyére, a szegény emberek megsegítésére. Feleségem! – fordult oda könnyes szemű hitveséhez. – Bár még kevesebbet hallgattam volna rád, bár még több jót tettem volna!

Pár óra múlva végleg elszenderült. Igen nagy részvét mellett temették. Aki csak tehette részt vett Béla bácsi temetésén. Nagyon sokan megsiratták és áldották, mint a szegények pártfogóját. Amikor vége lett a gyászszertartásnak, elszéledt a tömeg, a gyászoló család is végső búcsút vett, egy cigány asszony leborult a fejfához, átölelte és sírva így fohászzkodott: „Drága süzs anyám! Mért ezst azs áldott jó embert vitted el, mért nem inkább a tésasszonyt?”

{k1990201}
Lebada Ovidiu-Tihamér: Átlépni

„...hiszem, a Jó Istennek terve volt velem.” • D. Nagy András

Beszélgetés Szűcs Sándorral (1. rész)

%A békési gyülekezet idén elhunyt, halkszavú presbiterét, Szűcs Sándor testvért bizonyára sokan ismerik országszerte. Környezete – többek között – hűséget, helytállást, más emberek iránti tűrést (toleranciát) – ami idős korára is megmaradt (vagy megnőtt?) – tanulhatott tőle.

(A beszélgetésben [készült 1987-ben] szereplő számok, évszámok nem forrásértékűek a Közösség vagy a békési gyülekezet történetírása számára, mert emlékezetből hangzottak el.)

– *Sanyi bácsi, kérem beszéljen szüleiről, gyermekéveiről!*

– Szüleim mindketten baptisták voltak, 1890-ben merítkeztek be. Ebbe a hívő családba születtem bele 1911-ben a család utolsó gyermekeként. Mi gyerekek – a lelki otthont tekintve – a békési baptista gyülekezetben nőttünk fel. Jártam vasárnapi iskolába is, ahol sok bibliaverset tanultam. Nagyon szerettem az aranymondásokat.

Testvéreim, két bátyám és nővérem is hívők lettek. Amikor 13 éves lehettem, 1924–25-ben tüdővész pusztított Magyarországon. Mindkét bátyám megbetegedett, tüdejüket kiköpték, s meghaltak. Az egyik 17, a másik 15 éves volt. Édesapám is ebben az évben halt meg.

Kamaszkori éveimet ilyen nehéz körülmények között éltem meg.

1927-ben bemerítkeztem a békési baptista gyülekezetben, körülbelül ötvenen lehettünk bemerítkezők. Akkoriban, mint most is, a gyülekezetnek 250–300 közötti taglétszáma volt. Két-három év múlva megnyílt egy lehetőség: Jelentkezhettünk bibliaiskolába, Hamburgba. Én is, mint 17–18 éves fiatalember, jelentkeztem titokban arra gondolva, hogy majd megyek Afrikába, vagy más helyekre misszionáriusnak. Anyám támogatta is jelentkezésemet, de amikor odaértünk a jelentkezési papír kitöltésében, hogy mindenben engedelmeskedem majd az előjáróimnak (ti. az iskolában), akkor ezt már nem írtuk alá. Éppen ezekben az időkben volt anyámnak is, nekem is az a véleményem, hogy a baptista gyülekezetben egy bizonyos dologban nem járnak el biblikusan. Emiatt hosszabb ideig nem is vettünk úrvacsorát. Így hát ezen a ponton, hogy mindig mindenben engedelmeskednem kell az előjáróimnak, meghiúsult a hamburgi tanulás lehetősége.

– *Ekkor tájt kezdődött Békésen a pünkösdi mozgalom?*

– Igen, 1929-ben kezdődött Békésen egy újabb, s most már látni, nem kérészéletű mozgalom, a pünkösdié. A szeszgyárban gyűltek ekkor össze istentiszteletet tartani (ti. ott kaptak helyiséget); én még nem jártam közéjük. 1930 elejétől kezdtem eljárógatni összejöveteleikre kisebb-nagyobb kihagyásokkal, majd ősztől rendszeresen, viszont ekkortól már nem jártam a baptista gyülekezetbe. Nem valami rossz emlékezetű esemény, vagy személyes problémák miatt, s főleg nem azért, mert hívőbbnek éreztem magam a baptista testvéreknél. Nagyon szerettem a baptista gyülekezetet, a fiatalokkal sokszor sokat együtt időztem, tagja voltam a gyülekezet énekkarának és fúvós zenekarának. Most is határozottan állítom, hogy az újjászületést ott, a baptista gyülekezetben éltem át. Az én átjövelelem az akkor még éppen kezdeti, gyermekcipőben járó pünkösdi gyülekezetbe, mint már említettem, nem nézeteltérés, bántódás miatt történt, hanem hiszem, a Jó Istennek terve volt velem.

– *Miben nyilvánult meg a gyülekezet kezdeti volta?*

– A gyülekezet akkoriban alakult, az összejöveteleli helyek is változtak. Annyira pontosan nem emlékszem, de amikor el kellett jönnie a gyülekezetnek a szeszgyárból, akkor egy baptista házaspár, aki már szintén a pünkösdiékhöz tartozott, adott helyet egy melléképületben a gyülekezet részére. Én ebbe az istentiszteleti helyiségbe jártam, amikor is már rendszeresen látogattam az összejöveteleket.

– *Hány tagja volt ekkor a pünkösdi gyülekezetnek?*

– Ekkor még tagnyilvántartás nem volt, így nem tudom pontosan megmondani. Akik más, felnőtt keresztséget gyakorló felekezetben tagok voltak és rendszeresen közénk jártak, vagy ha a világból megtértek és bemerítkeztek, lehettek a gyülekezetnek tagjai. Indulástól számított egy éven belül már 30–40 tagú volt a gyülekezet.

– *Milyen volt a más felekezetből jött és az újonnan megtért tagok aránya?*

– Fele-fele.

– *Tessék beszélni az istentiszteleten belüli, gyülekezeti szolgálatok kialakulásáról. Még emlékszem arra, hogy Sanyi bácsi volt a gyülekezet harmónistája hosszú éveken keresztül, mire végre egy-két fiatal átvette ezt a szolgálatot. Arra viszont nem emlékezhetem, de tudom,*

hogy hosszú ideig az énekkart is vezette.

– Mivel többen egy nagy baptista gyülekezetből jöttünk át, ahol már kialakult, sőt hosszabb ideje volt énekkari, zenekari, ifjúsági szolgálat, az erre való hajlandóságot magunkkal hoztuk. Eleinte a pünkösdi gyülekezetben nem volt harmónium. Egy idős bácsi hegedűkíséretével énekelt az énekkar. A testvérben több volt a jóakarát, mint a tudás, s amikor mondtuk neki gyakorlás közben: „Cseri bácsi, nem jól fogja azt a hangot?” így felelt: „Jól van az.” Azután megint: „De hát Cseri bácsi, nem jó!” Ő újból: „Jól van az, csak énekeljete!” – de soha nem sértődött meg. Szóval így kezdődött az énekkari szolgálat.

– *Meddig volt az énekkar vezetője?*

– 1931–32-től körülbelül 20 évig, azután Durkó Sándor testvér vette át tőlem ezt a feladatot.

– *Volt-e belefáradás, sérelmek, akarathiány okozta szünet az énekkar szolgálatában, akárcsak két-három hónap idejére is a megalakulástól napjainkig?*

– Tudtommal nem, nem volt ilyen. Hasonlóan korán indult, s azóta egyfolytában tart a gyermek-bibliaköri szolgálat is.

– *A bibliakör vezetői teendőkben is részt vállalt Sanyi bácsi?*

– Igen.

– *Melyik korosztállyal foglalkozott?*

– Akkor még nem volt kisgyermek és nagygyermek, legalábbis ilyen szempontból. Kevés volt ebből is, abból is az első időszakban. Egyébiránt az volt a meglátásunk, hogy a gyerekeket elhanyagolni, hagyni saját maguk útját járni, nem szabad. Tanítani kell őket, munkát, szolgálatot végeztetni velük. Nem baj, ha nem nagy dolgokat is: elmondanak egy-egy bibliaverset stb. – de csinálják.

Ennek a felismerése döntő jelentőségű lett volna országos szinten is, mert ahol a gyerekekkel való foglalkozás fontosságát nem ismerték fel, ahol a pünkösdi mozgalom kezdetén a szülők nem hozták magukkal gyermekeiket rendszeresen a gyülekezetbe, vagy ha el is hozták, de kiküldték őket az imaház terméből játszani, mert csak rosszkodtak istentisztelet alatt, és zavarták az imádkozást, ott nem is alapozódhatott meg a bibliaköri szolgálat, sőt sok esetben a gyülekezetben sem! A gyerekek felnöve elmaradoztak a gyülekezetből.

Mi is éreztük sokszor úgy, mit ér az, ha foglalkozunk azzal a néhány gyerekkel, de azért az Úr hol egyikönket, hol másikat használt fel arra, hogy a kicsinek tűnő szolgálatot előre vigye. A későbbiek igazolták az ilyen irányú munkák hasznosságát, szükségességét.

Ezt csak azért mondom el, mert jó az, ha töretlenül kiállunk, egy-egy ügyért, s nem adjuk fel hamar.

– *Kérdezhetek-e más, akkoriban átélt személyes megtapasztalásáról is?*

– Isten megáldott az Ő Lelkével. Sohasem felejttem el, sokszor elmondtam már, azzal a felszólítással, hogy amikor Isten elkezd munkálkodni valakinek az életében, az illető ne spekuláljon! Már a pünkösdiékhöz járogattam, amikor egy este lefekvés előtt imádkozva olyan jó lelkiállapotba kerültem, hogy azon kezdtem gondolkodni: mi lehet ez? Hirtelen eszembe jutott – mivel akkoriban az a hír járta –, az ördög megszállja a pünkösdiéket. Belém nyilallt a fájdalom: ez vajon nem az ördögtől van? Egyből elmúlt az a jó lelkiállapot, az üde, friss érzület, s majd csak másfél év múlva jutottam el oda, hogy ott volt a közelben Isten Lelke, csak ki kellett nyújtanom a kezemet és elfogadnom – el is fogadtam ekkor már, 1931 pünkösdi másnapján.

– *Egy gyülekezeti összejövetelen?*

– Igen, egy imaórán. (Nálunk, a Kígyó utcai lakásunkban volt rendszerint megtartva az imaóra.) Szóval, ott körülfogtak a testvérek és mondták: „Dicsőítsd az Urat!”, „Halleluja!”. Én utána már nem emlékeztem arra, hogy, szoltam-e nyelveken, hogy megáldott-e az Úr az Ő Lelkével, már csak a nagy zaj miatt sem. „Igen, megáldott” – mondták a testvérek, pusztán jó akaratból is. Én azonban személyesen is meg akartam bizonyosodni felőle.

Másnap anyám elment a piacra, egyedül maradtam, s leborultam imádkozni, kérvén Istent,

adjon bizonyosságot az ő ajándéka felől, ha csakugyan megáldott – s ekkor megbizonyosodtam.

(A befejező, második részt a következő számban közöljük.)

{k1990202}

Őszi hála-oltár • Makovei János

*%%Hullik a lomb,
őszül a domb,
vergődve csapong,
sikolt és jajong
sok gondolatom,
őrizetlen rom.
Nem akaratom!
Itt nincs oltalom!
A múlt odafent
korán megjelent
metszve végtelent,
utat idelent.
Hullák a csend,
múlik a rend,
míg kezéd teremt
egy új végtelent,
mely feléd vezet,
hogy fogjam kezéd,
ha megérkezett
a várt pillanat,
örök múlásnak
üzenjek hadat,
hogy hatalmadat
lássam szüntelen,
ha Te vagy velem,
Veled kegyelem,
mint arany terem
idegen földön.
Szívemet költöm
és a földre öntöm
borom, kidöntöm
határ-oszlopát,
nyerjen új hazát
itt és odaát,
mint hű barát
legyen a hála
szívem oltára
és mitsem várva
ablakot tárna,
ha hull a lomb,
őszül a domb,
ha hull a csend.
Legyen itt ma rend!*

*Lássam szüntelen,
hogy Te vagy velem!
Szívemben hála
csak feléd szállna,
mert Te vagy velem
Én Uram, Istenem!/%%*

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Jónás könyve I. rész • Telegdi József

Bevezetés

Jónás könyve a „kispróféták” könyvei között foglal helyet. Nem próféciaikat tartalmaz, hanem egy prófétáról szóló elbeszélést. Prófétaí értelme nem csupán Jónás szavaiból, hanem főként az eseményekből olvasható ki.

Jónás személye

A könyv hőse a Biblia más történeteiben is szereplő személy. Jónás, az Amittaj fia (Jónáh ben Amittaj), aki a 2Kir 14,25 tanúsága szerint Gáth-Kéferből való próféta, és II. Jeroboám (Kr. e. 787–746) idejében élt, tehát kortársa lehetett Hóseásnak és Ámósnak. Jeroboám súlyos csapást mért a meggyengült Damaszkuszra és országa északi határait a salamoni határokig, Hamátig terjesztette ki (vö. 1Kir 8,65; 2Móz 3,17). Az izraeli határ Transzjordánia déli részén a Holt-tenger mentén húzódott, visszaszorítva a moábitákat. Jeroboám sikereit Jónás próféta előre megmondta (2Kir 14,23–29). Gáth-Kéfer egyébként a Zebulon törzse területén fekvő kis város, Názárettől északra (Gitta-Héfer, Józs 19,13).

Jónás viszontagságos története Ninivében, az ókori Asszíria fényűző városában éri el „jóízű és tanulságos csattanóját”. Jónás próféta a szűkkeblű, nacionalista zsidó felfogást képviseli. E szemlélet korlátoltsága lépten-nyomon megmutatkozik. A próféta nemcsak megbízatása elől akar megszökni, hanem Jahve elől is, akiről a pogány hajósok előtt büszkén tesz hitvallást, mint az ég-föld teremtőjéről és Uráról. Kénytelen Jahve parancsát teljesíteni, és amikor csodás sikert arat: Ninive megtérve elkerüli a pusztulást, akkor ő ahelyett, hogy örülne, még bosszankodik és perbeszáll Jahvéval. Csattanója (4,2): tudta, hogy ez lesz a dolog vége. Jahve megkegyelmez Ninivének. Ezért is akart feladata elől elszökni. Tehát nem a feladat nagysága és nehézségei, hanem biztosra vett sikerei rettentették el! Nem azért prédikált, hogy hallgatóit megmentse, hanem hogy kihívja ellenük az Úr megsemmisítő ítéletét.

A Szentlélek ismeri megalkuvásra hajlamos természetünket. A Szentírás ezért örökítette meg Jónás gyengeségeit is. Lehangelő volna, ha az Írásban élénk tárt személyeknek csak jó tulajdonságaik volnának feltüntetve. Feltételeznénk: azért tudtak rendkívüli eszközök lenni, mert rendkívüli emberek voltak. Ebből mentséget kovácsolnánk, hogy távol tartjuk magunkat az odaáldozott élettől, mivel mi nem vagyunk rendkívüliek! Amittaj fia magával hozta atyáinak hiábavaló természetét. Az Úr szolgálatában állt ugyan, mégis atyáinak szelleme, világnézeti felfogása, szűk látóköre és a nemzeti Isten fogalma mélyen vésődött bele, vetekedve a prófétaí lelkülettel. Tudta Isten, hogy annyira erős Jónásban a nemzeti érzés, öntudat, hogy azzal még Isten akaratával is szembe tud szállni. Ennek ellenére mégis felszólítja a nagy misszióútra.

Isten csak akkor szól valakihez, ha az már elérte a tökéletesség színvonalát? Ha elérte az elérhetetlennek tűnő „magas” szellemi fokot? Nem! Igaz ugyan, hogy a küldetéshez feltétlenül szükséges az Istennel elmélyült kapcsolat, de az illető nincs túl a kísértések és az

őember nagyravágyó törekvéseinek határán. Az Úr mégis bizalommal fordul gyermekéhez.

A könyv célja

Jónás könyve nem életrajzot akar adni. Típusokat ismertet meg: a hajósok és a niniveiek tipikusan pogány embert ábrázolnak, Jónás tipikusan izráelit. A könyv arra a kérdésre válaszol: beteljesednek-e a pogányok ellen mondott prófétai ítéletek? Mi Isten célja a pogány népekkel, és mi a célja Izráellel? Válasza egyszerű: Isten mindenkin könyörül, aki hozzá tér. Izráel tiszte, hogy az Ő mentő szeretetének eszköze és tanúbizonysága legyen. Még a választott nép engedetlensége sem teheti erőtlenné Isten megváltó szeretetét.

A könyv írásbafoglalásának ideje

A mű szerzője ismeretlen, Jónásról 3. személyben beszél. Az időpont meghatározása mellett döntő érv az, ami ellen küzd az író: a pogányok iránt tanúsított türelmetlenség, sőt gyűlölet. Ez a fogság utáni zsidóság vallásos gondolkozásában kezdett úrrá lenni. Oka: az átélt nemzeti katasztrófa, a megaláztatás, a hódítók könyörtelen bánásmódja. Az író lelkiületében és szemléletében ott él Ézsaiás próféta (55,9) szelleme, aki a zsidóságot a világ prófétájának látja, ott Jeremiásé, aki szerint a prófétai hivatás nem egyéb, mint megtérésre hívás és ítélethirdetés (1,10). Csapást mér a szűkkeblű elfogultságra, mely az idegen népekben csak kárhozatra szánt tömeget lát. Sok zsidó szívébe hosszú, kínos elnyomatások által kitörölhetetlenül bevésődött a hátsó gondolat, a túlhangsúlyozott nacionalizmus, amely e könyvben nyilvánosságra jut és amelynek leküzdésére törekszik. A pogányok számára Istennek nemcsak büntetése van, hanem kegyelme is. A választott nép hivatása volna ezt eljuttatni a pogányokhoz.

A könyv írásbafoglalása az Ezsdrás-Nehémiás utáni időkre, a Kr. előtti 4. századra tehető. Alátámasztják ezt az elbeszélés nyelvezetének késői arám szavai (1,7; 3,2 stb.). E könyvet a mai zsinagógákban az engesztelés napjának liturgiájában olvassák fel.

(A tanulmány közlését következő számainkban folytatjuk.)

Tanítás és emlékeztetés • Dietrich Bonhoeffer

%, „*Ama Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.*” (Jn 14,26)

Azzal az ígéretével, hogy tanítványaiban lakozik (Jn 14,20), azt mondja Jézus, hogy távozása ellenére tanítványaival marad; ez úgy történik, hogy az Atya, Jézus nevében elküldi a Tanácsadót, a Szentlelket (Jn 14,16). A Paraklétosz (vagyis az „Előszólított” és a „Közbenjáró, Szószóló” azaz „Ügyvéd”), a Tanácsadó eljön a Gyülekezethez.

A Szentlélek nem egy semleges erő, hanem személy, mint az Atya és a Fiú. Segítséget nyújt a gyülekezetnek, s így Ő a „Vigasztalójuk” is. A Szentlélek tiszte kettős: tanítás és emlékeztetés. A gyülekezet e világban jártában újra meg, újra rászorul az útmutatásra és az ismeretre. Új ellenségek-, új kérdések-, új szükségekkel szemben a gyülekezet a Szentlélekben találja meg a tanítót, aki „mindenre megtanítja”; egyetlen fontos dologban sem marad útmutatás és ismeret nélkül, és ebben az ismeretben biztos lehet, mivel a tanítója a Szentlélek, nem pedig emberi értelem. S így az egyház a története folyamán új ismeretekre is szert tesz, s szüntelenül tanul és a Szentlélekre hallgat.

A Szentlélek nem halott betű, hanem maga az élő Isten. Ezért a gyülekezet minden döntésében a Szentlélekre bízhatja magát és szilárd lehet a hite, hogy a Lélek jelenvalóan működik benne, s nem hagyja sötétben tapogatózni, ha komolyan meg akarja hallani az Ő tanítását. A Szentlélek minden tanítása azonban szorosán kötődik Jézus szavához. Az új szilárdan áll a régi alapján. S így lép a tanításhoz az emlékeztetés. Ha csak emlékezés lenne az egyházban, akkor a halott múltba hanyatlana. Ha csak tanítás lenne, emlékeztetés nélkül,

akkor az egyház ki lenne szolgáltatva a rajongásnak. Így a Szentlélek, mint az igazi Tanácsadó, mindkettőt nyújtja a gyülekezetnek: továbbvezeti az egyházat, s ugyanakkor szilárdan Jézusban tartja.

***Dietrich Bonhoeffer** (1906–1945) német származású protestáns lelkész. Számos nagy hatású teológiai mű szerzője. A második világháború alatt Hitler elleni összeesküvés résztvevője. 1943-ban letartóztatják és 1945 április 9-én Hitler személyes parancsára kivégzik.*

HÍREK

Világablak • *J. Philip Hogannak a World Pentecost 1989 decemberi számában megjelent cikke alapján: Pánczél János*

Tekintsünk messze túlra szűkebb hazánk határain! A jelenkor, a „felgyorsult idő” nagyarányú változásokat mutat nemcsak politikai, gazdasági, műszaki-tudományos téren, hanem a lelki (szellemi) élet vonatkozásában is. Alázattal kell tudomásul vennünk azt a tényt, hogy a világ leggyorsabban előretörő vallási irányzata az iszlám. A világ minden ötödik embere mohamedán. Ez azért is van így, mert a „harmadik világban”, az idetartozó sok-sok országban a mohamedán az uralkodó vallás, ahol a népszaporulat is a legnagyobb. Ezekben az országokban különösen nagy gond az éhínség, amely egyre inkább elhatalmasodik. Azzal lehet számolni az alultápláltságon túl, hogy különösen egyes ázsiai és jó néhány afrikai országban öt megszületett gyermek közül csak kettőnek lesz esélye, hogy felnövekedjék a felnőtt korig.

A keresztény hit, az evangélium terjedése is igen erőteljes. Nagy ébredések vannak a világ sok táján. Kínában a több évtizedes üldözés és elnyomás ellenére folyamatosan megsokszorozódott a kereszténység száma. J. Philip Hogan, az Úrnak felkent szolgája többször járt és munkálkodott **Kínában**, s azt tapasztalta, hogy az egymilliós pünkösdi gyülekezet 50 millióra növekedett. A világ e hatalmas országában naponta mintegy 26.000-en fogadják el Jézust Megváltójuknak. Mindamellet az is megállapíthatta, hogy Jézus Krisztus evangéliumának terjedése és tiszta megélése gyakran nem kapcsolódik szorosan felekezeti keretekhez. A lelkipásztor a World Pentecost című folyóiratban többek közt arról ír, hogy a kedvező alkalmaknak szinte korlátlan lehetőségét éljük napjainkban. Afrikában körülbelül 16.000 ember tér meg naponta az élő Istenhez. **Latin-Amerikában** az evangéliumi mozgalom háromszor olyan gyorsan terjed, mint amekkora a népszaporulat. A **Szovjetunióban** az elnyomás évei után most sokkalta erősebb az evangélizáló munka. **Indonéziában** a keresztények százalékos arányának növekedése olyan nagy és gyorsan változó, hogy a kormány már nem is vezet róla hivatalos statisztikát. **Kubában** a templomokba be nem férő, megtérő és meggyógyuló emberek száma oly nagy, hogy e tények alapján a hírközlő szervek nem hirdetik többé: „Nincsen Isten”. – Mi viszont, az Ő gyermekei hisszük, tudjuk és hirdetjük: „Él az Úr!”

Az evangélium diadalmaskodik. A kutatások azt mutatják, hogy jelenleg már mintegy 350 millió pünkösdi és más felekezetű, de karizmatikus hívő van a világon.

Megfigyelhető, hogy a testvéri együttműködés és összefogás a különböző keresztény egyházak és felekezetek között példaadó különösen **Afrikában**, s csak kevesek részéről nyilvánul meg széthúzás vagy ellenségeskedés, ami a gyümölcsöző, erővel teljes szolgálatokhoz nagyban hozzájárul.

Jellemző, hogy ahol ébredés van, azt megelőzően és azzal párhuzamosan a hívők nagyon mély, böjtöléssel is egybekötött, Szentlélekkel teljes imaéletet élnek és gyakorolnak. Ebből nekünk magyar hívőknek is – elsősorban Jézus és az apostolok példáját tekintve – sürgősen és

sokat kell tanulnunk a több áldás és a Szentlélek átütő ereje megnyilvánulásának érdekében.

A Biblián át Istenhez • Pirka Beáta

címet adhattuk volna annak az ökumenikus evangélizációnak, amelyet június 2-án a tatabányai sportcsarnokban a város katolikus, református, evangélikus, baptista és pünkösdgyülekezetei rendeztek.

Az ünnepélyes alkalom **Barsi Balázs** esztergomi ferences rendi szerzetes tanár igehirdetésével kezdődött. Az **imádkozás jelentőségére** hívta fel a figyelmet: „A szavakon túli imához csendre, magányra van szükség. Mégis bárhol, bármikor imádkozhatunk. Akár buszon, akár munkahelyen, de még sportolás közben is. A szentély ott van a szívünkben.” *Találkozásom a Bibliával* címmel tartott előadást **Balicza Iván** salgótarjáni evangélikus lelkész. Az előadás inkább személyes bizonyoságtétel volt, ami sokak szívét megérintette. Úgy mutatta be a Bibliát, mint Istennel és Jézus Krisztussal való találkozásunk egyik legfontosabb eszközét: „A Biblián keresztül megismerhetem Istent. Megtudhatom mit vár tőlem és hogy Ő milyen valójában. A Szentírásban Isten emberi szóba öltözött.” „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre” (2Tim 3,16). Isten igéjéből mindent megtudhatok: mi a jó, mi a rossz, mi a bűn, mi a bűn büntetése. A Biblia tömör összefoglalása János evangéliuma 3. rész 16. verse: „Mert úgy szerette Isten e világot...” A Bibliában találkozhatok Istennel. Amikor megismertem Jézust, rájöttem, hogy a vallásosság nem elég. Szembe kellett néznem a bennem levő bűn realitásával. Nem tudtam mit kezdeni önmagammal. Aztán az Úrtól személyes üzenetet kaptam: „A megrepesztett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki” (Mt 12,20). Ez az ige megállított. Rájöttem, van olyan hatalom, ami erősebb, mint az én akaratom. Bűnbocsánatot és új életet nyertem. Nem kevesebb, és nem több a Biblia, mint Isten személyes üzenete hozzám. „Mikor volt utoljára a kezedben a Biblia?” – hangzott fel mindenki felé a kérdés. Minden nap életbevágóan fontos üzenete van. Aki egyszer megtalálja az igét, annak a Biblia szenvedélyévé lesz: „Ez a könyv a könyvek könyve, Isten szíve dobog benne” (Arany János). Az evangélizációs alkalom végén *Találkozásom Jézussal* címmel hirdetett igét **Zimányi József** református lelkész. Az igehirdetés alatt többen megérthették: Aki Jézus szavát fogadja be, magát Jézust fogadja be. Mindannyiunknak Jézusra van szüksége. Igaz, megkeményedett gondolkodásunknak nehéz elfogadni Őt. De csak Ő segít rajtunk. Nem kerülhetjük el Őt. Istennek egyetlenegy ajándéka van a világnak: Jézus Krisztus. Ő mindannyiunkat nagyon szeret, Ő a legjobb barát. Annyira szeret minket, hogy meghalt értünk és így örök élettel ajándékozott meg bennünket. „Bízzál az Úrban! – hangzott a felszólítás. Ha Jézus ellen harcolsz, a boldogságod ellen harcolsz, tudd meg.” Az evangélizáción részt vett egy budapesti katolikus ifjúsági csoport is, akik szintén arról tettek bizonyoságot szolgálatukkal, hogy a világnak szüksége van Krisztusra. Örömmel hallgattuk szívből jövő énekeiket.

A rendezők figyelmességének köszönhető, hogy gondoskodtak a gyermekek megőrzéséről és könyvek árusításáról is. Az érdeklődők száma nem volt rendkívüli, de elhanyagolható sem. Mindenki, aki eljött, kapott valamit, még akkor is, ha ezt nem akarta magának bevallani. Ezen az evangélizáción, melyet különböző felekezetekhez tartozó hívők rendeztek meg – egységben –, Isten áldása nyugodott. A közös munka nem volt hiábavaló, és remélhetőleg a jövőben sor kerülhet még hasonló alkalomra.

Mi máshol • dn-a

Katalóniai koncertkörúton volt a Budapesti Dózsa György úti Gyülekezet Praetorius kamarakórusa 1990. július 11-től 29-ig. Az odavezető háromnapos autóbusz-út utáni első –

egyben fő – állomáshely Barcelona volt. Barcelona az élénk színek és váratlan formák játéka, a finom mozdulatok és dallamos hangok kavardása mediterrán forróságban. Szépsége nem megnyugtat, hanem nyugtalanít. Megfagyva egy-egy Gaudi-ház.

A késő este kezdődő koncertek izgalmaikkal együtt is megnyugvást jelentettek. A megnyugvás az elhangzott gregorián, Walter, Münzer, Schütz és Bach dallamok, valamint a román, gót, esetleg reneszánsz templomok formáinak találkozásából adódott.

Mindig szép számmal jelent meg a zenét szerető, ránk mint magyarokra is kíváncsi közönség. Valamennyi előadás után megvendégelték bennünket. Ott tartózkodásunk nagy részét vidéken töltöttük el. Utunk szervezője és vendéglátóink jóvoltából a katalán nép gazdag történelmének jónéhány bizonyítékát láthattuk, úgy mint Ripollt – a történelmi várost, csodás román kori templom kerengőjével, Monserratot – a zarándokhelyet, vallási és kulturális központot, vagy Queralbsot – a 100–200 fős falut, amely pezsgő életét többszáz éves falak között éli, temploma 900 éves –, hogy csak néhányat említsek.

Egy-egy nagy útnál legfontosabb a baj nélküli hazaérkezés. Ezt is megértük.

{k1990203}

Mások nálunk • P. Gy.

Nyáron több gyülekezetben végzett szolgálatot a „New Song 1990” nevű alkalmi énekegyüttes. Vezetője Nina Stephenson, amerikai misszionáriusnő volt, aki néhány éve Budapesten él. Egy lelkipásztor az Egyesült Államokból is elkísérte az együttest és igeszolgálatot végzett. Mindkettőjük szívügye az evangélium terjedésének magyarországi elősegítése. Az énekesek amerikai, román, német és magyar fiatalok voltak. Angol és magyar nyelven énekeltek. A kéthónapos együttes munka egy hét felkészüléssel kezdődött Balatonfüzfőn. A körút nagyrésze Magyarországon volt: Baja, Békés, Budapest, Dombóvár, Eger, Pécs és környékein. Egyhetes, nagy érdeklődést kiváltó romániai látogatást is tettek az énekesek Aradon és Nagyszebenben.

Hazánkban járt 1990. május 23–27-e között a tajvani Haevenly Melody (Mennyei Dallamok) nevű zenei együttes. A hazai pünkösdi mozgalom történetében először járt kínai nemzetiségű énekes csoport gyülekezeteinkben. Bár messziről jöttek, megnyerő mosolyuk, udvariasságuk közel hozta őket hozzánk. Jelenlétük és az őket körülvevő figyelem lehetőséget nyitott arra, hogy az evangélium is megszólaljon – zenéjükkel együtt – szokatlan helyeken is.

Az együttes az őket tolmácsoló Fábíán Attila testvérrel jártak:

- Budapesten, a soroksári Táncsics Mihály Művelődési Házban;
- a kerepesi úti rendőriskola kultúrtermében, ahol különös volt látni a kétszáz egyenruhás rendőr főhajtását az értük való imádkozás alatt;
- a csodálatos akusztikájú pestlőrinci katolikus templomban;
- 25-én Kecelen, a város legelső nagyszabású nyilvános evangélizációján, ahol több száz résztvevő jelenlétében a városi tanácselnök nyitotta meg az evangélizációt;
- 26-án a Budapesti Vakok- és Csökkent-látóképességűek Intézetében, majd istentiszteleteken szolgáltak.

{k1990204}

A székesfehérvári gyülekezet életéből • Bozsóky Ferenc

Isten iránti hálával tehetünk biznyságot, hogy az Úr közöttünk is munkálkodik. 1989 januárjában nyitottuk meg a mintegy 60 személyt befogadó kis imaházunkat. Azóta öt bemerítést tartottunk (Pécelen, Gyömrőn és a helyi baptista imaházban), 25 lélekkel

szaporodott a tagok létszáma. Újabb jelentkezők is vannak, akik követni kívánják a Megváltót.

Öröm számunkra, hogy már három környező faluban vannak hittestvéreink. Külön említést érdemel Lepsény. Április végén a kultúrházban az egész falu részére evangélizációs összejövetelt tartottunk. A mintegy 160 megjelent közül többen döntöttek Jézus mellett. Közülük öten bemerítésüket is kérték. A kéthetenkénti rendszeres összejöveteleken általában 20–30-an vannak.

Gyülekezetünk a Székesfehérvári Ifjúsági Nevelő Otthonban is tart rendszeres összejövetelt az ott lakó mintegy 60 lány és fiú részére. Különösen sok türelmet, szeretetet igényelnek ezek az emberek. Látványos eredményekről még nem számolhatunk be.

A Városi Tanácstól imaházépítésre telket kaptunk – adományként. A mostani imaházunkhoz a közlekedés nagyon körülményes, hosszadalmas. A kapott telek könnyen megközelíthető, központi helyen van. Rövidesen hozzákezdünk az építkezéshez.

Békés – nyár • dn-a

– Június 3-án (Pünkösdkor) „megmozdult a víz” Békésen. A 28 fő fehérruhás a Kettős-Körösben merítkezett be – nagy nyilvánosság előtt –, felidézve ezzel a „kezdeti kor” időszakára jellemző hangulatot. A húsz békési testvéren kívül négy Makó-Szegedről, kettő Kadarkútról, egy-egy személy Sarkadról és Orosházáról adta jelét krisztus-követésének.

– Ifjúsági táborozást tartottak július 18-a és 23-a között a békés-dánfoki üdülő telepen a helyi és a környék gyülekezeteinek rendezésében. A vendég George Ridley testvér volt Angliából (Milton Keynes). Előadásának témája: *A lélek ajándékai*. A közel 100 fő fiatal együtt eltöltött néhány napjának jó hatása és híre megtöltötte az üdülőt, de át is lépte annak határát. Eljutott a városba is: intézmények vezetőitől, és ami több, az egyes emberektől is érkeztek visszajelzések, amelyek köszöneteket, biztatásokat, – s merjük hinni: személyes megtéréseket eredményező – megtapasztalásokról szóló beszámolókat is tartalmaztak.

– Gyermektábort is szerveztek a testvérek július 30-tól ugyancsak Békés-Dánfokon. A táborozó 110 fős gyermekcsereg túlnyomó többségét a békési cigány gyermekek, kisebb részben a körzetből illetve a környékről érkezők tették ki, de voltak romániai kisfiúk és kislányok is. Az egyhetes, élményekben gazdag kirándulásról augusztus 15-én tértek haza a magukat kijátszó, kikiabáló gyerekek a rájuk vigyázó, velük foglalkozó – rettenetesen elfáradt – testvérekkel együtt.

{k1990205}

Bern '90 • B. S.

címmel rendeztek konferenciát 1990 július 24-e és 28-a között Svájcban, ahol a résztvevő több ezer ember 60–70%-a karizmatikus katolikus volt. A konferencia jelmondata: Jézus Európa reménysége.

A résztvevők előadásokat hallgattak meg arról, hogyan terjed az evangélium Franciaországban, Angliában, Finnországban, Thaiföldön és Burmában. Az együttlevők fő foglalatossága Istennek közös imában és éneklésben való dicsőítése volt.

Magyarországról 280 fő utazott Bernbe, ebből 25 fő közösségünkben, akiknek útját a Betlehem Kulturális Egyesület szervezte. Erdélyből is részt vehetett 80 személy. Utazásukat magyarországi támogatás segítette.

Katolikus testvéreink liturgiai elemei, szokásai nyilvánvalóak voltak a konferencián, és a miénktől eltérő hitnézeteik az egyéni beszélgetésekben is megnyilvánultak, de a lényeg: a közös hit és megtapasztalás Isten emberszeretetről és a Szentlélekben adott Önmagáról. Mély benyomást gyakorolt rám, amikor azt láttam, hogy katolikus, evangélikus, református és

más felekezeti emberek egyként tapasztalták és tapasztalják meg a pünkösdi erőt.

SZÜLŐK – GYERMEKEK – FIATALOK

Család vagy gyülekezet? • *Fábián Attila*

A nyári lelkipásztori szemináriumot, amelyet Kadarkúton két részletben tartottunk meg – 1990 június 14-től 16-ig és június 20-tól 23-ig –, a British Assembly of God (nagy-britanniai pünkösdi közösség) európai missziójával együtt rendezte meg közösségünk. Az Angliából érkező szolgálattelvők Ron Hibbert testvér vezetésével Arthur Hibbert bibliaiskolai igazgató, az Austin házaspár (Sheila és Veyne), valamint egy özvegy misszionáriusnő, Muriel Shelbourne voltak.

Az első alkalommal közösségünk lelkipásztor-házaspárai közül azokat hívtuk meg, akiknek már felnőtt gyermekeik vannak, vagy még gyermektelenek. A második csoportba azokat, akiknek gyermekeik 14 évesnél nem idősebbek. Sajnálatos, hogy az első turnusba csak 18 személy jött el, pedig 26 személyre volt kényelmes elszállásolási lehetőség biztosítva. A második csoportban túltelítettség mutatkozott: 40 felnőtt és 50 gyermek.

A szeminárium célja a gyülekezeti szolgálatot teljesítő családok belső építése: megvizsgálni, feltárni a gyülekezeti és családi élet kettősségéből adódó lehetőségeket és veszélyeket. Az előadások során hangsúlyt kapott a szolgálatra szóló **együttes elhívás**, a férj-feleség partneri kapcsolata a lelki, közösségi munkában is. A házastársaknak együttesen és tudatosan törekedni kell arra, hogy az évek múltával a feleség ne szoruljon – úgymond – a „fakanál mellé”. Mindkét félnek fokozott Istenre és egymásra figyelés kell ahhoz, hogy meglássák egymásban azt a személyiséget, akit Isten adott a másikban. Ismerni, tanulni egymást a halálig!

A gyülekezeten belüli szolgálati megosztás volt egy újabb tárgykör, amiről megszívlelendő bibliai megfigyeléseket hallottunk. Vének – pásztorok – pásztor a helyes felbontás a gyülekezeti vezetésben. Az a gyakorlat – amely országunkban és közösségünkben is általános –, hogy van egy lelkipásztor, s a gyülekezet mint megrendelő, mint befogadó, mint kritizáló veszi körül a lelkipásztort és környezetét, a Bibliának ellentmondó gyakorlat. Az újszövetségi alapokra támaszkodni akaró gyülekezetek számára nélkülözhetetlen, hogy a vének, pásztorok és a pásztor egy lélek által, egymás mellé rendelve álljanak a gyülekezet élén.

A bibliai helyek, amelyek az előadások gondolatait sugallták, az alábbiak voltak:

Jn 10. rész – Jézus a jó pásztor;

Ef 4,7–13 – egy Isten, egy lélek, egy hit;

1Tim 5. rész – a gyülekezeten belüli generációk és nemek közötti helyes rend;

ApCs 20,28–30 – „Viseljétek gondot azért magatokra és az egész nyájra”;

1Pét 5,1 – „én a presbitertárs, kérlek.”

Muriel Shelbourne asszony – aki egy éve veszítette el férjét – előadását a családról négy jól elhatárolható gondolat köré csoportosítva, mindenki figyelmét lekötve tartotta meg.

1. Miért alkotott Isten asszonyt, mennyiben más a nő a férfitől? (Isten a férfit porból, az asszonyt már meglévő emberi testből formálta.)
2. A család szíve. A közvélekedéssel ellentétben a család szíve nem önmagában az asszony, hanem a férj és feleség egymás iránti mély, őszinte kapcsolata.
3. A család kinyújtott karja a szülők önzetlen szeretete és gondoskodása a gyermekeik iránt: védelmük, nevelésük, fegyelmezésük, formálásuk.
4. A házaspár kapcsolata mélyül, tisztul, ha egymással megbeszélik vágyaikat, álmaikat is. Az álmok és vágyak természete, hogy megszületnek, elhalnak, majd újra élednek. A bibliai példa József álma volt. Ő megosztotta családtagjaival, álma miatt vihar támadt körülötte, később

mindenki elfelejtette, majd az álom beteljesült.

A szervezőket és a szolgálattevőket dicséri, hogy az 50 gyermek részére tartalmas időtöltésről gondoskodtak az előadások időtartama alatt – biztosítva ezzel szüleik zavartalanságát.

Köszönet illeti a gyermekekkel foglalkozókat.

Úgy gondolom hasznos és sikeres volt a szeminárium, érdemes volt rászánni kétszer három napot. Hiszen tudjuk, tapasztaljuk, hogy a lelkimunkások belső és családi életét Sátán különös erővel támadja, tudva azt, hogy mi a földi alapja Isten munkájának – a család. Az ige erőt ad: „mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki e világban van” (1Jn 4,4).

Gyermektábor • Balogh Sándor

Nem tudom megmondani, hogy mi „tábori felnőttek”, vagy a gyermekek várták nagyobb izgalommal az idei evangéliumi gyermekhetet, amelyet immár harmadízben tartottunk meg az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Kadarkúti Szeretetotthonának területén. Én úgy láttam, hogy az idős testvéreket nem zavarta, sőt örömmel töltötte el a sok gyermek zsidongása, vidámsága, amely ezen az egy héten át nemcsak a kies-szépségű hársfás parkot töltötte be, hanem jutott belőle bőven az ódon kastély falai közé is.

Hogy nem véletlenül említem a várakozás izgalmát, misem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy az előre jelentkezett 120 gyermek helyett végülis 170 gyermek érkezett, alaposan feladva ezzel a leckét a lelkes szervezőknek. Azt mindenképpen elhatároztuk, hogy egyetlen gyermeket sem küldünk vissza.

Nagyon örültünk, hogy Kárpátaljáról és Erdélyből is érkeztek közénk gyerekek. Különleges feladatot jelentett a 20 fős intézeti gyermekcsoport fogadása és bevonása a tábor életébe. Ezt első lépésben úgy oldottuk meg, hogy szétosztottuk őket a gyülekezetekből érkezett gyerekek közé.

A csoportfoglalkozások igei alapját Jónás története képezte. Igazán érdekes volt „együtt utazni” Jónással, de a szívünket nem csupán a régi történet ragadta magával, hanem az is, hogy mennyire mai, hozzánk szóló, személyesen bennünket megszólító üzenettel találtuk szembe önmagunkat! Úgy hiszem, hogy az a 30 gyermek, aki megerősítette korábbi döntését az Úr mellett, s az a 10 gyermek, aki ezen a héten nyitotta meg először szívét, életét az Úr Jézus Krisztus számára: megértette, hogy „Rólam van szó!”

Nagy tetszést aratott a gyermekek között a tíz állomásos „Jónás-akadályverseny”. A só-liszt gyurma manuális foglalkozásokon rengeteg Jónás-témájú figura született, köztük jónéhány remekmű is. A tréfás vetélkedőn igazi hangorkánnal biztatták a gyermekek versenyzőtársaikat, de a csúcsot az jelentette, amikor az utolsó feladatba a csoportvezetőknek is be kellett kapcsolódniuk: a 2,5 dl üdítőt – cumisüvegből! – ki issza meg a leggyorsabban... Lenyűgözött bennünket, amikor a bibliai nevű csoportok (pl. Ninive) a nevüket mutatták be ötletes, leleményes csoportjelenetekben – szinte elhinni sem tudtuk, hogy ezek az ügyes gyerekek a mi gyermekeink.

Sajnáljuk, hogy néhány programot nem sikerült megvalósítanunk, amelyek pedig eddig mindig nagy sikert arattak, mint például a kötélhúzás vagy a tábori élmények versbeszédese és elszavalása. Néhányan szerettek volna egy énekversenyt is rendezni. S milyen jó íze van a táborban tanult énekeknek! De jó lesz majd egész évben otthon énekelni, dúdolni, s hát valljuk be őszintén, a táborozásra visszaemlékezni... A hét elején és a hét végén táborüzet gyűjtöttünk. A tűz mellett áhítatokat tartottunk, majd egy kis átmenet után vidám percek következtek. Sokat szólhatnék még erről a kedves hétről, de tudom, hogy ezt megteszik helyettem a résztvevő gyermekek élőszóban, levélben.

Örömmel gondolok most arra, hogy ezen a nyáron is sok-sok helyen van még evangéliumi-gyermektábor, s egyre többen vehetnek részt ezekben a táborokban. Megannyi színes program között legyen a legfontosabb célunk: Jézus Krisztushoz vezetni a gyermekeket!

(Gyerekek! Az élménybeszámoló leveleket várjuk az Országos Központ címére! – A szerk.)

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

A következő számunk a reformációt (október 30.) felidézve, a megbékélés, a megújulás gondolatát szem előtt tartva készül.

Boríték nélkül • a Szerk.

{k1990207}

Köszönet azoknak, akik lapunk első számával kapcsolatban elmondták vagy leírva elküldték észrevételeiket. Köszönet azoknak is, akik elképzeléseiket mondták el: hogyan képzelik ők el az Élő Víz tartalmát, arculatát. Nagyrésztük segítséget jelent a lap kiformalásához. Nem utolsó sorban köszönjük a kevés számú biztatást, bátorítást is.

A megfigyelés, hogyha pl. egy bemeirítésről hírt adunk, annak csak akkor van teljes értéke, ha egyidejűleg az abban az időszakban az országban történt összes bemeirítést is megemlítjük, igaz. Tudósító hálózattal, sajnos nem rendelkezünk még, így válasunk a 14. oldalon található nyílt levél.

Elnézést kérünk az első szám szépszámú sajtóhibájáért. Igyekszünk, hogy ezentúl kevesebb legyen. Megígérni azt nem tudjuk, hogy többet nem fordul elő.

Kedves Testvér! • a Szerkesztőség

Miután elolvastad a híreket, és úgy látod, hogy csak egy-két helyről, gyülekezetről tudósít, az nem azért van, mert máshol, akár a Te körzetedben nem történik semmi, hanem mert nincs, aki írásban beszámoljon róla és elküldje a szerkesztőség címére.

Ezentúl is minden hiteles beszámolót szívesen látunk és közlünk, ami a gyülekezetekről vagy környezetükről szól, és általános érdeklődésre tarthat számot.

Impresszum

Főszerkesztő: MAKOVEI JÁNOS

Szerkesztő: D. NAGY ANDRÁS

Szerkesztő bizottság: KRISTON RÓZSA, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, PINTÉR IMRE, TELEGDI JÓZSEF

Borítóterv: LEBADA OVIDIU-TIHAMÉR

Tördelőszerkesztő: DÉNES FERENC

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség

1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251-6987

Felelős kiadó: TÓTH LÁSZLÓ elnök

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Lénárt Ferenc

{k1990206}

VÍZSZINTES: 1. Elgondolkodásra késztet minden komoly hívó embert ez a gondolat (zárt betűk: E, S, O, A, A). **16.** Síkság a Gilboa hegy mellett **17.** Kölcsön adott pénz túlságosan magas kamatát nevezik így **18.** Bibliai férfinév, jelentése kicsi, alacsony; a legtöbb újszövetségi levél az ő nevéhez fűződik **19.** Csupak és ... (A. Gajdar regénye) **20.** Lengyel város **22.** Termelőszövetkezet rövidítve **23.** Az „Élet az élet után” c. könyv szerzője **24.** Kínai hossz mérték **25.** Eltűzelő **26.** Személyes névmás. **27.** Végzet. **29.** Egyik évszákunk névelővel **31.** Az urán és az yttrium vegyjele **32.** Egyforma betűk **33.** Napszak **35.** Kétéltű állatka **37.** Szép táj jelzője **38.** Szóösszetételek előtagjaként kettő, kettős a jelentése **39.** Román folyó **40.** Az Orvostovábbképző Egyetem rövidítése **42.** Mulató **44.** Tiltószó **45.** Egyik népszerű egyetemünk rövidítése **46.** Bunyan János világhírű könyve (A ... útja) **48.** Idegen szövegek fordításához nélkülözhetetlen **51.** Annyi mint – rövidítve **52.** Határrag **53.** Juttat régies kifejezéssel **54.** Jelenleg **55.** Indiánok büszkesége ennek a megszerzése (a fejbőr „szakmai” kifejezése) **57.** Somogy megyei szeretetotthonunk e községben található **60.** Ijed **62.** Mózes ezen a hegyen mondott átkot (5Móz 27,13–26) **63.** Alkalom jelzője lehet **64.** H. G. D. **65.** Olasz nagyváros **67.** A római piacot nevezték így **69.** Az ozmium vegyjele **71.** Fél Hinnom! **72.** Ebbe az irányba **74.** Védelmes **75.** Éjfélig tart **76.** Kettős betű **78.** A rádium, a kén és a bór vegyjele **79.** Jákób első feleségét hívták így **80.** A Tízparancsolat egyike ellen vét, aki ezt teszi **81.** „A szél ..., ahova akar” (Jn 3,8) **82.** Olyan ételre mondják, amely a jóllakottság érzését kelti **84.** Fordított kettősbetű **85.** Tova **86.** Alulra **87.** Vállalati forma **88.** Egyszerű gép **89.** B. N. **90.** Ede becézve **92.** Jellegzetesen tengeri halfaj **95.** Ősanyánk neve **97.** Ha vad, terméséből radír készül, ha szelíd, akkor termése megsütve ízletes csemege **99.** Tanító **102.** Az egyik kisprófeta neve (az Ószövetség egyik könyvének szerzője)

FÜGGŐLEGES: 1. Kézív **2.** Támogat, istápol **3.** Fordítottja: az „azt” mutatószó párja **4.** Emeletes épületek „terasz” **5.** Asszonynev képző **8.** A szír birodalom egyik uralkodócsaládja volt az ókorban **7.** Lengyel pénznem **8.** Bétel izraeli város régi neve **9.** Laza egynemű betűi **10.** Napszak **11.** Ruhát tisztít **12.** Zakariás pap feleségét hívták így, ő volt Keresztelő János anyja **13.** A kalcium vegyjele **14.** A vízszintes 18. alatti hívatása **15.** Ezt a nagyméretű edényt fürdés alkalmával használjuk **21.** Fél redő? **23.** Emoreus páros betűi **24.** **A vízszintes 1. alatti gondolat folytatása** (zárt betűk: K, M, É). **26.** A két fősorban szereplő gondolat szerzőjének neve **28.** Olivér beceneve **30.** Fafajta **32.** A folyó felett ível át, két partot köt össze **34.** Mindenre kiterjedő **36.** A jód, a vanádium és a nitrogén vegyjele **37.** Hogyan – oroszul **41.** Nem ismer be valamit **43.** Borisz ... (operacím) **44.** Népdal **45.** Nagy magyar zeneszerző (... Ferenc) **47.** Odanyújt **49.** Isten e népet választotta ki **50.** Földet forgat **56.** Szomorúság, névelővel **58.** ... ver (elárverez, túlad rajta) **59.** Raul ... (kubai politikus volt) **61.** Így rövidítik a német pénznemet **64.** Égéstermék **66.** Betűt vet **68.** Kapuban van a labda **70.** Illata **73.** Takaros, pedáns **77.** Aláírás utáni rövidítés **78.** Úrhajó **80.** Gyilkol **81.** Túlevelű fa **82.** Lusta, tunya **83.** Betű, kiejtve **85.** ... Tamás (kuruc brigadéros) **86.** Osztrák város **87.** Kávét, idegen szóval **89.** Dzsingisz-kán apja (...-kán) **91.** Újszövetség, rövidítve **92.** Frissítő ital **93.** A tellur és a vanádium vegyjele **94.** Mauna ... (tűzhányó) **96.** Világtalan **98.** Páratlan tanú! **100.** Körülbelül, rövidítve **101.** Indíték

Beküldendő:

vízszintes 1. és függőleges 24. sorok.

Beküldési határidő: 1990. szeptember 30. (Élő Víz 1143 Budapest, Gizella u. 37.)

A nyertesek közt könyvjutalmat sorsolunk ki!

Az előző számunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése:

Vízs. 1.: HISZEN A TE KEGYELMED JOBB AZ ÉLETNÉL

Függ. 1.: HITBŐL, HOGY KEGYELEMBŐL LEGYEN

Könyvjutalmat nyertek: Molnár Anita (Komló), Lénárt Ferenc (Kisvárd)